

М. А. Мизговський,
аспірант кафедри права і законотворчого процесу, Національна академія державного управління при Президенті України

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ СПІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ

ГРОМАД *Стаття ґрунтовно аналізує трансформації законодавства за період становлення Української держави висвітлено проблеми становлення інституту спільної власності територіальних громад та визначено можливі шляхи щодо їх усунення.*

The article is based on analysis of the transformation legislation for the period of the Ukrainian State Institute the problems of territorial communities common property are defined and possible ways to eliminate them are outlined.

Ключові слова: спільна власність, територіальні громади, комунальна власність, суб'єкти власності.

Key words: common property, local communities, community property, and property agents.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ТА ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сучасне українське законодавство встановлює право спільної власності на об'єкти комунальної власності, зокрема це закріплено статтею 142 Конституції України ("Матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у власності територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах, а також об'єкти їхньої спільної власності, що перебувають в управлінні районних і обласних рад") та ст. 60 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" і главою 26 Цивільного кодексу України. Так, згідно з ч.3 ст. 60 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" територіальні громади сіл, селищ, міст безпосередньо або через органи місцевого самоврядування можуть об'єднувати на договірних засадах на праві спільної власності об'єкти комунальної власності. Від імені територіаль-

них громад сіл, селищ, міст управління об'єктами їхньої спільної власності здійснюють районні та обласні ради (ч.4 ст. 60 Закону).

Законодавством закріплене право спільної власності, однак у науковій літературі на належному рівні не досліджена історія становлення даного інституту власності. Найважливішим проблемою такої наукової категорії, як "спільна власність територіальних громад" є те, чи можна її розглядати, в розумінні цивільно-правової та державно-управлінської наук, окремо від державної власності та комунальної, наділяючи своїми особливими якостями та застосовуючи до управління нею специфічні методи.

Дана стаття має розкрити зміст вищезазначеної наукової категорії через історію її розвитку та становлення.

Також необхідно зазначити, що становлення спільної власності територіальних громад відбувалося на теренах України через становлення місцевого самоврядування та трансформацію державної власності в комунальну, а згодом — і у спільну власність територіальних громад.

АНАЛІЗ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ, В ЯКИХ ЗАПОЧАТКОВАНО РОЗВ'ЯЗАННЯ ДАНОЇ ПРОБЛЕМИ, ВИДІЛЕННЯ НЕ ВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ЗАГАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ

Аналізуючи наукову літературу, яка висвітлює проблематику даного питання, необхідно підкреслити наступне. Проблеми становлення інституту спільної власності територіальних громад тісно пов'язані зі становленням права комунальної власності та системи управління нею.

У цілому, питання права комунальної власності, участі територіальних громад у цивільних правовідносинах, проблеми організаційно-правових відносин місцевих рад з підприємствами (об'єднаннями) та організаціями у сфері комплексного соціально-економічного розвитку своїх територій були предметом досліджень вчених — представників науки адміністративного, муніципального, цивільного та конституційного права, зокрема, В.Б. Аверьянова, В.І. Борденюка, В. А. Пількевича, В.М. Кампо, М.О. Пухтинський, В.Ф. Погорілка, В.М. Шаповала та інших. Тематика комунальної власності знаходить й розробку у працях вчених-господарників, зокрема, Р.Ф. Гринюка, Р.А. Джабраїлова, К.І. Апанасенко.

Визначний вчений цивілістичної науки України Дзера О.В. висвітлює в своїх наукових працях інститут права власності, опираючись на результати наукових досліджень інших дослідників проблем права власності та його захисту: Ч.Н. Азімова, С.С. Алексєєва, С.М. Братуся, Д.В. Бобрової, О.М. Вінник, Д.В. Генкіна, В.С. Гопанчука, К.А. Граве, А.С. Довгерта, О.О. Єрошенко, Г.В. Єрбоменко, О.С. Йоффе, І.В. Жилінкової, Н.С. Кузнецової, Т.П. Коваленко, В.М. Коссака, В.В. Луця, Г.К. Матвєєва, В.П. Маслова, О.А. Пушкіна, О.А. Підпригоро, З.В. Ромовської, В.І. Семчика, Є.А. Суханова, В.М. Самойленка, В.А. Тархова, Ю.К. Толстого, О.Є. Харитонова.

Також необхідно зазначити, що в своїх наукових дослідженнях з проблем державного управління та місцевого самоврядування, питання комунальної та спільної власності висвітлили наступні науковці: В.М. Алексєєв, О.В. Ольшанський, Д.О. Чебикін.

Однак, незважаючи на численні наукові дослідження в близьких тематиках до даної статті, в науковій літературі відсутній опис проблем, які виникли через встановлення законодавцем положення про спільну власність територіальних громад.

Виходячи з вищезазначеного, метою даної статі є чітке окреслення історії становлення інституту спіль-

ної власності територіальних громад та проблем, які виникли при цьому.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБГРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕННЯ

У сучасній історії України становлення інституту спільної власності територіальних громад відбувалося в тісному зв'язку з розвитком інституту комунальної власності.

Поняття комунальної власності в законодавстві України було запроваджено у грудні 1990 р., коли основні засади її формування вперше були визначені Законом Української РСР "Про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування" [1]. Я. Ільченко [2, с. 34] та Р. Джабраїлов [3, с. 44] підкреслюють, що цей закон визначив, що комунальна власність становить основу місцевого господарства, а також те, що управління комунальною власністю здійснюють від імені населення адміністративно-територіальних одиниць відповідні місцеві Ради народних депутатів та уповноважені ними інші органи місцевого самоврядування [4, с. 17]. До комунальної власності було віднесено майно, яке передається безоплатно колишнім СРСР і Українською РСР, іншими суб'єктами, а також майно, яке набувається місцевими Радами народних депутатів за рахунок належних їм коштів [1, с. 27].

Вищезазначений закон закріпив лише на законодавчому рівні поняття комунальної власності, фактично передачі майна територіальним громадам не відбувалося через відсутність механізму передачі майна в комунальну власність та правового режиму даного майна.

Одним з кроків до становлення права комунальної власності було прийняття Закону Української РСР "Про власність" від 7 лютого 1991 р., який визначив, що до державної власності в Україні належать загальнодержавна (республіканська) власність і власність адміністративно-територіальних одиниць (комунальна власність) [5, с. 531]. Так відбулося утворення комунальної власності, як різновиду державної, вважає автор фундаментальної монографії "Право державної власності в Україні: історія, сучасність, перспективи" С. Пересунько, [6, с. 78].

Відповідно до ст. 31 Закону Української РСР "Про власність" було визнано правовий режим майна комунальної власності, а суб'єктом права комунальної власності як різновиду права державної власності визнавалися адміністративно-територіальні одиниці в особі обласних, районних, міських, селищних, сільських рад.

Фактично право комунальної власності в Україні почало здійснюватися з прийняттям постанови Кабінету Міністрів України № 311 від 05 листопада 1991 р. "Про розмежування державного майна України між загальнодержавною (республіканською) власністю і власністю адміністративно-територіальних одиниць (комунальною власністю)" [7].

Даною постановою було встановлено перелік і порядок передачі цього майна, а також здійснювався розподіл комунальної власності між радами різного рівня. Згідно з нею передачу державного майна здійснювали міністерства й відомства України, органи, уповноважені управляти державним майном, було визначено процедуру передачі майна у комунальну власність за вертикаллю місцевих рад та їх виконкомів. Розмежування майна між власністю районів, міст обласного підпорядкування і власністю районів у містах, містах районного підпорядкування, сіл та селищ здійснювали відповідно міські та районні виконавчі комітети, при цьому слід особливо підкреслити, що таке розмежування здійснювалося за участю виконкомів рад нижчого рівня [7, с. 10].

У науково-практичній літературі вчені та практики зазначають, що прийняття названої постанови в Україні, закріпило право комунальної власності як економічна база для органів місцевого самоврядування. Згодом була ухвалена ще низка постанов з цих питань. Таким чином було затверджено перелік об'єктів державного майна, які передаються у власність адміністративно-територіальних одиниць (комунальну власність). На місяцях передача майна здійснювалася відповідно до рішень відповідних рад [6, с. 132—133].

Після прийняття в 1992 р. Закону України "Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування" [8] у новій редакції, на думку І. Гриніва, було зроблено два рішучі кроки: "роздержавлено" органи самоврядування та фактично скасовано місцеве самоврядування на регіональному рівні, а на обласному та районному рівні змінено статус органів влади і створено інститут регіонального самоврядування [9, с. 249].

Прийняття даного закону та формування комунальної власності надало поштовх для зародження спільної власності територіальних громад через проблеми, що постали при розмежування майнових інтересів між власністю області та міста. В. Куйбіда підкреслює, що положення, закладені у ст. 35 Закону України "Про власність" [5], ст.ст. 7, 35 Закону України "Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування" [8] та в

нормах інших законодавчих актів, не дають повних і достатніх підстав та критеріїв щодо віднесення державного майна до комунальної власності, а також чіткого законодавчого визначення, яке майно в яких сферах та в яких обсягах може перебувати в комунальній власності, те ж саме стосується і розмежування власності між адміністративно-територіальними одиницями, насамперед між областями, з одного боку, та містами і районами — з другого [10, с. 44].

Необхідно зазначити що в Законі України "Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування" [8] з'явилася і ще одна новела українського законодавства, яка згодом була скасована — "Регіональне самоврядування в Україні — це територіальна самоорганізація громадян для вирішення безпосередньо або через органи, які вони утворюють, питань місцевого життя в межах Конституції України та законів України" [1].

Статтею 5 Закону України "Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування" закріплено поняття, як фінансово-економічна база регіонального самоврядування — "місцеве господарство, комунальна власність, яка служить джерелом доходів регіонального самоврядування і задоволення соціально-економічних потреб населення відповідної території;

фінансові ресурси, що складаються з бюджетних і позабюджетних коштів, валютних фондів" [8].

Одну зі складових даного поняття, а саме — "комунальну власність, яка служить джерелом доходів регіонального самоврядування і задоволення соціально-економічних потреб населення відповідної території", — слід вважати, на мою думку, праобразом спільної власності територіальних громад.

18 травня 1995 р. парламент прийняв у першому читанні проект Закону України "Про державну владу й місцеве самоврядування в Україні". Згідно з ним президент ставав одноособним главою уряду, склад якого він мав формувати сам, без узгоджень і затверджень Верховної Ради України. Президент мав очолити й систему місцевих органів державної виконавчої влади. Ідея про місцеву владу у вигляді рад депутатів не пройшла. Органами державної влади в областях та районах, а також у містах, районах міст Київ і Севастополь ставали державні адміністрації, главами яких президент повинен був призначати обраних населенням голів відповідних рад. У місцевих рад залишалися обмежені повноваження: підготовка й виконання обласних і районних місцевих бюджетів та програм територіального розвитку. Всі інші повноваження

передавалися місцевим державним адміністраціям.

Закон "Про державну владу і місцеve самоврядування" було прийнято простою більшістю голосів. Відповідно до чинного на той час законодавства для введення його в дію необхідно було мати конституційну більшість голосів, тобто дві третини, що було нереальним, зважаючи на склад Верховної Ради України.

Для подолання конфлікту було укладено Конституційний договір між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України [11], укладений влітку 1995 р. між Президентом України і Верховною Радою України, яким до компетенції органів місцевого самоврядування віднесено розпорядження комунальною власністю [12, с. 70], вирішив деякі проблеми становлення комунальної власності. У Конституційному договорі [11] комунальна власність вперше була виділена як самостійний вид власності, суб'єктом якої визначено територіальний колектив громадян, а не адміністративно-територіальну одиницю.

Даний документ мав тимчасовий характер і діяв до ухвалення Верховною Радою України 28 червня 1996 р. нової Конституції України [13]. Прийняття Основного Закону розпочало становлення в нашій державі нового конституційного ладу та надало можливість розвитку управлінської сфери. Конституція України чітко визначила, що в Україні визнається і гарантується місцеve самоврядування [13, с. 382]. В Основному Законі [13] було визначено принципово нові правові засади функціонування комунальної власності й вказано на те, що комунальна власність запроваджується як самостійна форма власності, що належить відповідній територіальній громаді. На державу покладалась обов'язки, щодо забезпечення захисту прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальної спрямованості економіки, принципу рівності усіх суб'єктів права власності перед законом [13, с. 383]. Суб'єктами права комунальної власності, відокремленої від державної, стали територіальні громади села, селища, міста, які безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що перебуває в комунальній власності [13, с. 413].

Статтею 142 Основного Закону визначалося, що матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у власності територіальних

громад сіл, селищ, міст, районів у містах, а також об'єкти їхньої спільної власності, що перебувають в управлінні районних і обласних рад [13, с. 414].

Необхідно зауважити, що саме на цьому етапі в Конституції України [13] відбулося юридичне відокремлення комунальної власності від державної та закріплення такого поняття, як спільна власність територіальних громад. Та, на жаль, ще й досі не створено належного правового механізму врегулювання комунальної власності, що спричинює певний правовий вакуум у цій сфері відносин [14, с. 111].

Надалі розвиток спільної власності територіальних громад відбувається після прийняття Закону України "Про місцеve самоврядування в Україні" [15]; так, у ст. 60 Закону "Про місцеve самоврядування в Україні" [15] встановлюється, що до складу комунальної власності входять: рухоме і нерухоме майно, кошти місцевого бюджету, земля, природні ресурси, підприємства, установи й організації, у тому числі банки й інші фінансово-кредитні організації; частина в майні підприємств, житловий фонд, нежитлі приміщення, заклади культури, освіти, спорту, охорони здоров'я, науки, соціального обслуговування й ін.

Частини 2 та 3 Закону України "Про місцеve самоврядування в Україні" [15] породжують деякі проблеми у законодавчому та теоретичному визначенні спільної власності територіальних громад.

Проблема перша — визначення підстав набуття, так, в частині 2 вищезазначеного Закону міститься вичерпний їх перелік: передача майна територіальним громадам безоплатно державою, іншими суб'єктами права власності, а також майнових прав, створення, придбання майна органами місцевого самоврядування в порядку, встановленому законом [15]. Тут постає дилема, як бути зі спільною власністю, яка була передана відповідно до відзначеної раніше постанови Кабінету Міністрів України від 05.11.1991[7], а також інших його постанов, де був докладно представлений перелік об'єктів, що належать до спільної власності територіальних громад областей (на момент прийняття постанови — обласної комунальної власності) і в подальшому могли передаватися в комунальну власність районів.

Чи можна вважати дані об'єкти комунальною власністю територіальних громад?

Друга проблема є похідною від першої, зокрема територіальні громади сіл, селищ, міст, районів у містах безпосередньо або через органи місцевого самоврядування відповідно до положення ч. 3 Закону України "Про місцеve самоврядування в Україні" [15] мо-

жуть об'єднувати на договірних засадах на праві спільної власності об'єкти права комунальної власності, а також кошти місцевих бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, установ та організацій і створювати для цього відповідні органи і служби.

Що робити з об'єктами спільної власності, які передані у спільну власність та перебувають в управлінні районних та обласних рад, як визначити їх власників, яким саме територіальним громадам вони належать?

Тут виникає найпростіше вирішення даної проблеми — вони стосуються права спільної власності територіальних громад в даній адміністративно-територіальній одиниці.

Ще одна зі складових даної проблеми — дані об'єкти належать територіальним громадам на праві спільної сумісної чи часткової власності.

Відповідно до чинного законодавства, а саме — статті 355 Цивільного кодексу України, зокрема статті 355: поняття та види права спільної власності:

1. Майно, що є у власності двох або більше осіб (співвласників), належить їм на праві спільної власності (спільне майно).

2. Майно може належати на праві спільної часткової або на праві спільної сумісної власності.

3. Право спільної власності виникає з підстав, не заборонених законом.

Спільна власність вважається частковою, якщо договором або законом не встановлена спільна сумісна власність на майно [16].

Дана стаття Цивільного кодексу України надає визначення, яке ж саме майно є спільним, але щодо визначення спільного майна територіальних громад вводить нас в деякі неузгодженості особливо ч.2 даної статті, якого ж саме виду є спільна власність територіальних громад.

Для більш повного визначення спільної власності територіальних громад необхідно підійти до власності не тільки з точки зору цивільного права, а й з точки зору права, що регулює сферу де відбувається безпосередній обіг цієї власності. Таким правом є господарське право.

Але ж навіть розглядаючи його з точки зору господарського права, перед нами постають наступні труднощі.

1. Відповідно до Закону України "Про місцеve самоврядування в Україні" [15] спільна власність перебуває в управлінні районних та обласних рад, хоча безпосередньо власник (територіальна громада) не наділяв їх такими повноваженнями, а стаття 135 Господарського кодексу України [17] визначає що такими повноваженнями наділені безпосередньо

власники та уповноваженні ними органи.

2. Проблема заснування підприємств на основі такої форми власності, як спільна, адже законодавством передбачено для них наступні форми власності: державна, приватна та комунальна, підприємства зі спільною власністю не можливо заснувати.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І МОЖЛИВІ ШЛЯХИ УСУНЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ МОМЕНТІВ У ДАНОМУ НАПРЯМКУ

становлення інституту спільної власності територіальних громад, як видно з представленого вище, відбулося з численними проблемами, через невизначеність та його колізійність сучасного українського законодавства. Однією з проблем є відсутність належної науково-методологічної бази щодо даної правової категорії та відсутність наукових досліджень у її становленні, в системі державного управління. Для обрання напряму щодо розвитку даної тематики необхідно здійснити комплексний аналіз, механізму управління нею та функцій, які покладені на неї.

Здійснивши вищезазначений аналіз, необхідно буде обрати один з наступних шляхів розвитку даної інституту:

1. Виокремлення його як окремого та самостійного виду права власності зі специфічними функціями та механізмом управління.

2. Розвиток комунальної власності та віднесення спільної влас-

ності територіальних громад до одного з її підвидів.

3. Повернення, так званої "спільної власності територіальних громад" — до державної власності.

Література:

1. Закон Української РСР про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування // Відом. Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 2. — Ст. 5.

2. Ільченко Я.В. Еволюція права комунальної власності в Україні // Статистика України. — 2002. — № 1 (16). — С. 34—38.

3. Джабраїлов Р.А. Еволюція права комунальної власності в Україні // Економіка та право. — 2003. — № 1 (5). — С. 44—49.

4. Корнієнко М. Місцеві ради. Легітимність надає життя // Віче. — 1993. — № 6 (15). — С. 13—25.

5. Закон УРСР про власність // Відом. Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 20. — Ст. 249.

6. Пересунько С.І. Право державної власності в Україні: (історія, сучасність, перспективи). — Кіровоград, 1998. — 297 с.

7. Про розмежування державного майна України між загальнодержавною (республіканською) власністю і власністю адміністративно-територіальних одиниць (комунальною власністю): постановою Кабінету Міністрів України № 311 від 5 листопада 1991 р. // Зб. постанов Уряду України. — 1991. — № 12. — Ст. 124.

8. Закон України про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування // Відом. Верховної Ради України. —

1992. — № 28. — Ст. 387.

9. Гринів І.О. Проблеми регіонального самоврядування в унітарній державі // Актуальні проблеми управління територіями в Україні: Матеріали наук.-практ. конф. (26—27 листоп. 1992 р., Київ). — К., 1993. — С. 248—250.

10. Куйбіда В. Проблеми управління комунальним майном, його роздержавлення та приватизація на місцевому рівні // Місцев. та регіон. самоврядування України. — 1996. — № 1—2 (14—15). — С. 42—47.

11. Конституційний договір між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України // Відом. Верховної Ради України. — 1995. — № 18. — Ст. 133.

12. Поживанов М.О. Українські вектори місцевого самоврядування. — К., 2004. — 368 с.

13. Конституція України // Відом. Верховної Ради. — 1996. — № 30. — Ст. 141.

14. Реферативний огляд чинного законодавства України / За ред. В.В. Цветкова, Є.Б. Кубко. — К., 2000. — 296 с.

15. Закон України про місцеве самоврядування в Україні // Відом. Верховної Ради України. — 1997. — № 24. — Ст. 170.

16. Цивільний кодекс України // Відом. Верховної Ради. — 2003. — № 40—44. — Ст. 356.

17. Господарський кодекс України // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 18. — Ст. 144.

Стаття надійшла до редакції 04.02.2011 р.

ДО УВАГИ АВТОРІВ!

ВИМОГИ ДО СТРУКТУРИ ТА ОФОРМЛЕННЯ МАТЕРІАЛУ:

— відомості про автора (авторів): ім'я, по батькові, прізвище, вчене звання, вчений ступінь, посада і місце роботи, службова і домашня адреси (з поштовим індексом), контактний телефон;

— УДК;

— назва статті мовою оригіналу та англійською мовою;

— коротка анотація (2—4 речення) мовою оригіналу та англійською мовою;

— ключові слова;

— текст статті повинен мати такі необхідні елементи: вступ (формулюється наукова проблема, ступінь її вивченості, актуальність тієї частини проблеми, якій присвячена стаття), постановка задачі (формулюються мета і методи дослідження), результати (викладається система доведень запропонованої гіпотези, обґрунтовуються наукові результати), висновки (вказується наукова новизна, теоретична і практична значущість результатів дослідження, перспективи подальших розробок з цієї теми). Розділи повинні бути виділені;

— обов'язковий список використаних джерел у кінці статті;

— обсяг статті — 12—25 тис. знаків (як виняток, не більше 40 тис. знаків);

— шрифти найпоширенішого типу, текстовий шрифт та шрифт формул повинні бути різними;

— ілюстративний матеріал повинен бути поданий чітко і якісно у **чорно-білому** вигляді. Посилання на ілюстрації в тексті статті обов'язкові. До графіків та діаграм мають бути подані таблиці, на основі яких вони збудовані;

— разом із друкованою статтею треба подати її електронний варіант на CD носії або електронною поштою. Файл статті повинен бути збережений у форматі DOC для MS Word. Схеми, рисунки та фотографії слід записувати окремими окремими графічними файлами форматів TIF, BMP, JPG, в імені яких зазначається номер ілюстрації у статті, наприклад ріст 4.tif.

Редакція залишає за собою право на незначне редагування і скорочення, а також літературне виправлення статті (зі збереженням головних висновків та стилю автора). Надані матеріали не повертаються.

Адреса редакції: 04112, м. Київ, вул. Дорогожицька, 18, к. 29

для листування: 04112, м. Київ, а/с 61; economy_2008@ukr.net

Тел.: (044) 458-10-73, 223-26-28, 537-14-33